

A m. kir. népjóléti és munkaügyi miniszter 6002/1928. eln. számú rendelete

Kelt 1928. dec. 10-én, megjelent a Budapesti Közlöny 1928. dec. 12-iki számában

az öregség, rokkantság, özvegyesség és árvaság esetére szóló kötelező biztosítást szabályozó 1928: XL. törvénycikk XI. fejezetében foglalt rendelkezéseknek végrehajtása tárgyában.

Az öregség, rokkantság, özvegyesség és árvaság esetére szóló kötelező biztosítást szabályozó 1928: XL. törvénycikk 191. §-ában nyert felhatalmazás alapján e törvény 145—154. §-aiban foglalt rendelkezéseknek végrehajtása céljából a következőket rendelem:

I. Fejezet.

Az elismert vállalati nyugdíjpénztárak megalkulása.

1. §. (1) Vállalati nyugdíjpénztár az a társadalombiztosítási intézmény, amelyet az 1928: XL. törvénycikk (e rendeletben röviden a törvény) értelmében biztosításra kötelezett vállalat tart fenn, ha az alapszabályában meghatározott feltételek mellett tagjainak az alapszabályában megállapított biztosítási események bekövetkezése esetén szolgáltatásokat nyújt.

(2) A vállalati nyugdíjpénztár vagy elismert vállalati nyugdíjpénztár, vagy vállalati nyugdíjkiegészítő pénztár.

(3) Elismert vállalati nyugdíjpénztár az a vállalati nyugdíjpénztár, amelyet a m. kir. népjóléti és munkaügyi miniszter ilyennek elismert.

(4) Vállalati nyugdíjkiegészítő pénztár az el nem ismert vállalati nyugdíjpénztár.

2. §. (1) Elismert vállalati nyugdíjpénztárrá alakulhat az a vállalati nyugdíjpénztár:

1. amely az 1928. évi január hó 1. napján tényleg fennállott és az 1929. évi január hó 1. napján tényleg működik, ha az 1929. január 1. napját megelőzőleg érvényes szabályai szerint az utóbbi időpontban a pénzintézeti nyugdíjpénztárnak legalább huszonöt — egyéb vállalati nyugdíjpénztárnak pedig legalább negyven — tagja volt és szabályzatát alapszabályként való jóváhagyás végett a fenntartó vállalat vagy vállalatok

1929. évi január hó 1. napja és 1929. évi február hó 1. napja közötti időben a m. kir. népjóléti és munkaügyi miniszterhez az előirt mellékekkel szabályszerűen felterjesztik;

2. amely az 1. pontban foglalt egyéb feltételeknek megfelelően ugyan, de szabályzatát a vállalat az 1929. január hó 31. napja után terjeszti fel, továbbá tekintet nélkül a szabályzat felterjesztésének időpontjára, az a vállalati nyugdíjpénztár, amely az 1. pontban megszabott feltételeknek egyébként sem felel meg, ha a szabályzat felterjesztésekor a fenntartó akár belföldi, akár külföldi vállalat saját tőkéje összesen legalább kétfélmillió pengő és a nyugdíjpénztárnak legalább száz tényleges alkalmazott tagja van;

3. az 1929. évi január hó 1. napja előtt megalakult közös pénztárszervezeti nyugdíjpénztár (a törvény 145. §. hatodik bekezdés).

(2) Ha a vállalati nyugdíjpénztárt több vállalat együttesen tartja fenn, az előbbi bekezdés 2. pontja esetében a fenntartó belföldi vagy külföldi vállalatok saját tőkéinek együttes összege irányadó.

(3) Ha a jelen szakasz első bekezdésének 2. pontjában megjelölt vállalat fiókja a vállalat központi intézetétől, illetőleg annak nyugdíjintézményétől különváltan kíván elismert vállalati nyugdíjpénztárt létesíteni, tekintet nélkül arra, hogy a vállalat központjának telephelye külföldön vagy belföldön fekszik, a saját tőke értékének elbírálásánál a vállalat központi mérlegében szereplő saját tőke összege irányadó, a taglétszám tekintetében azonban a vállalati fiók nyugdíjpénztárának csak azok a tagjai vétetnek számításba, akik a nyugdíjpénztárt fenntartó vállalati fióknál teljesítenek tényleges szolgálatot.

3. §. (1) Ha az elismert vállalati nyugdíjpénztárt több vállalat együttesen tartja fenn, a fenntartó vállalatokat a törvényen és az annak alapján kibocsátott rendeleteken, illetőleg az alapszabályon alapuló kötelezettségekért a fenntartó vállalatok egyetemlegesen felelősek.

(2) Az előbbi bekezdésben foglalt rendelkezéssel ellentétben megosztott felelősség terheli a Pénztárszervezeti Központ kötelekébe tartozó azokat a pénztárszervezeteket, melyek 1928. évi január hó 1-én tényleg fennálló és a törvény hatálybalépése idejében is működő nyugdíjpénztárat tartanak fenn, ha a törvény hatálybalépésének napjáig a m. kir. népjóléti és munkaügyi miniszter ellenőrzése alá eső közös pénztárszervezeti nyugdíjpénztárat létesítenek. A közös pénztárszervezeti nyugdíjpénztár szabályzatában meg kell határozni, hogy a fenntartó vállalatokat milyen mértékben terheli a megosztott felelősség.

(3) A közös pénztárszervezeti nyugdíjpénztárat a m. kir. népjóléti és munkaügyi miniszter az előbbi bekezdésben megszabott egyéb feltételek igazolása esetén elismeri, ha

1. szabályzatát a jelen rendelet 1. §-ában megállapított

melléklettel együtt elismerés végett legkésőbb 1929. évi február hó elsejéig hozzá felterjesztik,

2. a szabályzat értelmében a közös pénzügyintézeti nyugdíj-péNZtár járuléktartalékának vagyontömegét a Pénzügyintézeti Központ kezeli,

3. a Pénzügyintézeti Központnál a m. kir. népjóléti és munkaügyi miniszter által a m. kir. pénzügyminiszterrel egyetértőleg kiadott 1929. évi december hó 6-án 5.900/1928. eln. N. M. M. szám alatt kelt rendeletben megállapított összegű biztosítéki alapot létesít.

(4) Egyébként a m. kir. népjóléti és munkaügyi miniszter által jóváhagyott alapszabályokkal rendelkező közös pénzügyintézeti nyugdíjpéNZtárra is kiterjednek az elismert vállalati nyugdíjpéNZtárakra vonatkozó egyéb rendelkezések.

4. §. (1) Ha valamely vállalati nyugdíjpéNZtárt több vállalat tart fenn és a fenntartó vállalatoknak egy része nem kívánja a nyugdíjpéNZtárnak elismert vállalati nyugdíjpéNZtárrá átalakulását, a vállalati nyugdíjpéNZtár megosztható és azok a vállalatok, amelyek elismert vállalati nyugdíjpéNZtárt nem kívánnak létesíteni, a nyugdíjpéNZtárt fenntartó közösségből kiválnak.

(2) A vállalati nyugdíjkiegészítő péNZtárakra, szabályzatoknak, illetőleg — ha a fenntartó vállalat az 1926: XVI. t.-c. hatálya alatt működik — az idézett törvénycikknek, továbbá az 1923: VIII. t.-c.-nek és az annak alapján kiadott 196/1923. M. E. számú rendeletnek intézkedései hatályosak (a törvény 146. §. hatodik bekezdés).

5. §. (1) Az a vállalat, amely az általa fenntartott, illetőleg létesítet nyugdíjpéNZtárt a m. kir. népjóléti és munkaügyi miniszter által elismertetni kívánja, az elismert vállalati nyugdíjpéNZtárra nyilvánításra irányuló felterjesztéséhez köteles mellékelni a vállalati nyugdíjpéNZtárnak.

1. szabályzatát és az ennek alapulvételével készült

2. biztosítástechnikai mérlegét,

3. vagyontárgyairól és azok elhelyezéséről szóló, a felterjesztés időpontjában fennálló tényleges helyzetnek megfelelő kimutatást.

4. a tényleges alkalmazásban levő tagokról és a nyugdíjpéNZtár terhére nyugellátást élvező nyugdíjasokról szóló kimutatást, feltüntetve mindazokat az adatokat, amelyek a szabályzatban megállapított járulék és a biztosítástechnikai mérleg megállapításánál figyelembe vétettek, tehát az életkort, a nyugdíjpéNZtárba való felvétel időpontját, a biztosítási szolgáltatások alapjául szolgáló javadalmazást, a nyugdíjasoknál az évi nyugdíj összegét, fel kell tüntetni továbbá azt is, hogy kikre terjed ki az 1926: XVI. t.-c.-nek joghatálya.

(2) Az előbbi bekezdés 3. pontjában említett kimutatásban a járuléktartalék állományához tartozó belföldi bérház

nem számítható magasabb értékűnek, mint melyet a tiszta jövedelemnek a járuléktartalék kiszámításánál alapul vett kamatláb mellett való tőkésítése eredményez. Ha azonban a forgalmi érték az így kiszámított értékénél alacsonyabb, ezt kell irányadóul venni. Értékpapírok legfeljebb a számadási év utolsó tőzsdei pénzfolyam értékében vehetők fel. Ha a járuléktartalékok fedezésére szolgáló valamely értékpapír árfolyammértéke nagyobb, mint tiszta hozadéknak a tartalék kiszámításánál alkalmazott kamatlábbal megállapított tőkeértéke, legfeljebb az utóbbi értéket lehet számításba venni.

6. §. (1) A felterjesztett szabályzathoz csatolt és a három évenként készített biztosítástechnikai mérlegek egyaránt csak akkor hitelesek, ha azokat a biztosító magánvállalatok m. kir. állami felügyelő hatósága által elismert nyugdíjbiztosítási matematikai szakértő készítette.

(2) Indokolt esetben a m. kir. népjóléti és munkaügyi miniszter biztosítástechnikai tudományos munkásságot (irodalmat) igazoló szakértőkkel kapcsolatban az előbbi bekezdés rendelkezése alól kivételt tehet.

7. §. (1) Annak a vállalati nyugdíjpénztárnak tagjaira vonatkozólag, amelynek szabályzatát a fenntartó vállalat (vállalatok) 1929. évi február hó 1. napjáig terjesztette fel, a törvényben megállapított biztosítási kötelezettség 1929. január hó 1. napjától számítva függőben marad.

(2) Annak a vállalati nyugdíjpénztárnak tagjaira vonatkozólag, amelynek szabályzatát a fenntartó vállalat (vállalatok) 1929. évi február hó 1. napja után terjesztette fel, a törvényben megállapított biztosítási kötelezettség a jóváhagyás időpontját követő hónap elsejével számítva szűnik meg.

8. §. (1) Ha a m. kir. népjóléti és munkaügyi miniszter a hozzá felterjesztett szabályzatot jóváhagyhatónak nem találja, erről a fenntartó vállalatot a jóváhagyás megtagadásának indokolásával értesíti és megjelöli azokat a változásokat, amelyeknek fogantatása esetében a vállalati nyugdíjpénztár elismertté nyilvánítható.

(2) Ha az elismert vállalati nyugdíjpénztárat több vállalat tartja fenn, a m. kir. népjóléti és munkaügyi miniszter elhatározásáról azt a vállalatot (vállalatokat) értesíti, amely a szabályzat jóváhagyásáért folyamodott.

(3) A felterjesztett szabályzatnak jóváhagyásáig, illetőleg az elismerés végleges megtagadásáig a nyugdíjpénztár a törvény hatálybalépése idejében hatályos szabályzata alapján működik.

(4) Ha a vállalati nyugdíjpénztárnak a törvény hatálybalépésekor még nem volt szabályzata, a vállalati nyugdíjpénztár működését a jóváhagyás végett bemutatott szabályzata alapján ideiglenesen mint nyugdíjkiegészítő pénztár megkezdheti.

II. Fejezet.

A nyugdíjpénztár szabályzata és jóváhagyásának jogkövetkezményei.

9. §. (1) Ha a m. kir. népjóléti és munkaügyi miniszter a vállalati nyugdíjpénztár szabályzatát jóváhagyja, a vállalati nyugdíjpénztár elismert vállalati nyugdíjpénztárrá válik.

(2) Ha a m. kir. népjóléti és munkaügyi miniszter a vállalati nyugdíjpénztár szabályzatának jóváhagyását megtagadja, vagy a fenntartó vállalat az erről szóló értesítés keltétől számított 30 napon belül nem hajlandó szabályzatán végrehajtani a m. kir. népjóléti és munkaügyi miniszter által kívánt változtatásokat, a vállalati nyugdíjpénztár vállalati nyugdíjkiegészítő pénztárrá alakulhat.

(3) Ha a vállalati nyugdíjpénztár 1929. február hó 1. napjáig jóváhagyás végett felterjesztett szabályzatának jóváhagyását megtagadták, vagy ha a m. kir. népjóléti és munkaügyi miniszter által megkívánt változtatásokra előírt harminc napi határidő lejárt a nélkül, hogy a változtatásokat foganatosították volna, az ideiglenesen felfüggesztett biztosítási kötelezettség visszamenőleg 1929. január hó 1. napjától hatályba lép.

10. §. (1) A vállalati nyugdíjpénztár elismerése következtében önálló jogi személyé válik, minek következtében önállóan lehetnek jogai és kötelezettségei.

(2) Az elismert vállalati nyugdíjpénztár ügymenetét az alapszabályban meghatározott szervezeti, összetételű és hatáskörű önkormányzat irányítja, amely a pénztár által nyújtott alapszabályszerű szolgáltatásokra való igényjogosultság kérdésében a bírói jogorvoslat fenntartásával határoz.

(3) Az elismert nyugdíjpénztárat hatóságokkal és harmadik személyekkel szemben önkormányzati szervének elnöke vagy annak helyettese képviseli.

11. §. A vállalati nyugdíjpénztár elismerésének jogkövetkezménye a fenntartó vállalatra, illetőleg vállalatokra abban nyilvánul meg, hogy a fenntartó vállalat (vállalatok) az elismert vállalati nyugdíjpénztár.

1. ügyviteléről saját közegeivel és saját költségén köteles gondoskodni;

2. alapszabályszerű működéséért saját vagyonával felelős;

3. alapszabálya értelmében a fenntartó vállalatot terhelő kötelezettségeket teljesíti;

4. szolgáltatásaiért, az átutalási járuléktartalékokért és az állami felügyelet költségeinek megtérítéséért készfizetői kezességet köteles vállalni.

12. §. (1) Az elismert vállalati nyugdíjpénztárnak tagja csak az lehet, aki a pénztárt fenntartó vállalatnak a törvény 4. és 5. §-aiban megjelölt valamely munkavállalói csoportba

tartozó állandó havi vagy évi javadalmasításban részesülő alkalmazottja, javadalmasítási értékhatárra való tekintet nélkül.

(2) Azok a vállalatok, amelyek ügyviteli gyakorlatuk szerint még fontosabb ügykört betöltő alkalmazottjaik javadalmasítását is hetenkint fizetik, alkalmazottaikat az általuk fenntartott elismert vállalati nyugdíjpénztár tagjai közé csak akkor sorolhatják, ha javadalomfizetési rendszerüket megváltoztatva, ezentúl a törvény 4—5. §-ában megjelölt munkavállalói csoportba tartozó valamennyi alkalmazottjaiknak javadalmasítását havonként fizetik.

(3) A nyugdíjpénztárt fenntartó vállalat az alapszabály korlátai között maga állapítja meg, hogy melyik alkalmazottját veszi fel az általa fenntartott, elismert vállalati nyugdíjpénztárba. A szabad tagkiválasztás jogát a törvény nem korlátozza.

(4) Ha a nyugdíjpénztárt fenntartó vállalat oly alkalmazottját, aki elismert nyugdíjpénztárának tagja — akár a szolgálati viszonyinak fenntartásával, akár anélkül — más belföldi vagy külföldi vállalathoz szolgálattételre vagy tanulmányok folytatására kiküldi, a vállalatnak jogában áll a kiküldött alkalmazott nyugdíjpénztári tagságát fenntartani, feltéve, hogy erről a m. kir. népjóléti és munkaügyi miniszternek jelentést tesz.

13. §. Az elismert vállalati nyugdíjpénztár által nyújtott szolgáltatásokra irányuló igényjogosultság megnyílásának feltételeit a nyugdíjpénztár alapszabálya állapítja meg. Az alapszabály rendelkezései irányadók.

1. a várakozási időre,
2. a nyugdíjra igényt adó legkisebb szolgálati időre, a teljes szolgálat időtartamára, vagy a biztosítási esetnek minősülő korhatárra,
3. a biztosítási idő beszámítására,
4. a járulékok és a biztosítási szolgáltatások alapjául beszámítható illetményre,
5. a biztosítási várományok évenkénti emelkedésére (nyugdíj-skála),
6. a járulék nagyságára és fizetésének mékértjére, továbbá általában a kötelezettségek fedezésének módjára,
7. a szolgálatképtelenség megállapítása,
8. az özvegyi ellátásra való igényjogosultságra,
9. a nevelési pótlékra,
10. a járuléktartalék kezelésére és gyümölcsöztetésére és a biztosítás menetét befolyásoló azokra az egyéb jogokra és kötelezettségekre vonatkozólag, melyeknek rendezését a törvény az annak alapján kibocsátott rendeletek, továbbá a nyugdíjpénztár önkormányzatának alapszabályszerű rendezésére tart fenn.

14. §. (1) A 13. szakaszban megjelölt ügyekben az alap-

szabályok a következő korlátozások figyelembevételével intéz-
kedhetnek:

1. Az elismert vállalati nyugdíjpénztár által biztosított teljes nyugdíj az alkalmazott utolsó összjavadalmazásának legalább 50%-a. Az összjavadalmazás megállapításánál számításba kell venni a fizetést, a lakbért, a remunerációt és az összes rendszeresített pótlékokat, melyeket az alkalmazott nyugdíjazása előtt élvezett;

2. az összjavadalmazásnak az évi 12.000 pengőnél magasabb része a biztosítási szolgáltatások alapjául szolgáló illetmény számításba vételénél nem jön figyelembe;

3. a biztosítási szolgáltatások alapjául szolgáló illetmény megállapításánál a fizetés emelkedésétől független megrögzítésnek helye nem lehet;

4. a biztosítási várományok évenkénti emelkedésének a biztosítási szolgáltatásokra való igények megállapításának alapjául szolgáló illetményben kifejezett mértékét az elismert vállalati nyugdíjpénztár összes tagjaira nézve egyenlően kell meghatározni. Azokra a tagokra vonatkozólag, akiknek javára az elismert vállalati nyugdíjpénztár megalakulásakor legalább az alapszabályban meghatározott várakozási időnek megfelelő időtartamot a törvény hatálybalépését megelőző időre visszaható erővel beszámították és a tag a megalakulás előtt a vállalatnál töltött szolgálati idő alatt nyugdíjjárulékot fizetni nem volt köteles, a várományok évenkénti emelkedésének az általánosétól eltérő mértéke alkalmazható.

(2) Ha az elismert vállalati nyugdíjpénztárt fenntartó vállalat és alkalmazottai, vagy azok közül egyesek a m. kir. népjóléti és munkaügyi miniszter által jóváhagyott nyugdíjszabályzatban közös egyetértéssel megállapodnak, ezekre a tagokra az 1926: XVI. t.-c. rendelkezései, valamint az elismert vállalati nyugdíjpénztár alapszabálya jóváhagyásának időpontját megelőző és a nyugdíjigényekre vonatkozó mindennemű megállapodások hatályukat veszítik.

(3) A nyugdíjpénztárnak azok a tagjai, akik az elismert vállalati nyugdíjpénztár jóváhagyott szabályzatát magukra nem ismerik el, a szabályzat jóváhagyása után továbbra is az 1926: XVI. t.-c., illetőleg az annak alapján módosított nyugdíjszabályzat szerint, ha pedig a reájuk az 1926: XVI. t.-c. nem hatályos, a munkaadóvállalattal kötött egyéb megállapodás vagy szolgálati szerződés, illetőleg a törvény vonatkozó rendelkezései szerint kapják nyugdíjukat, esetleges hátrahagyott hozzátartozóik pedig özvegyi ellátásukat, illetőleg nevelési pótlé-
kukat.

(4) Az elismert vállalati nyugdíjpénztárba fel nem vett, illetőleg be nem lépett alkalmazottak (a törvény 4—5. §-ai) közül azokat, akiknek évi javadalmazása a 6.000 pengőt meg nem haladja, a különben biztosításra kötelezett munkaadóvál-

latat köteles a Magánalkalmazottak Biztosító Intézeténél a törvény 114—124. §-ában megállapított záros határidőn belül biztosításra bejelenteni és az ezzel járó kötelezettségeket teljesíteni.

(3) Az elismert vállalati nyugdíjpénztárt fenntartó vállalatnak (vállalatoknak) azokra a nyugdíjasaira vonatkozólag, akik a jóváhagyott szabályzatnak hatálybalépése előtt nyugdíjaztattak, amennyiben az 1926. XVI. t.-c. hatálya alá esnek, reájuk az idézett törvénycikknek, illetőleg az annak alapján 1929. január hó 1. napja előtt módosított nyugdíjpénztári szabályzatnak rendelkezéseit, ha pedig nem esnek az idézett törvénycikk hatálya alá, a nyugdíjazásuk időpontjában érvényes szabályzat előírásait kell alkalmazni.

III. Fejezet.

Pénzügyi rendelkezések.

15. §. (1) Az alapszabály határozza meg, hogy az elismert vállalati nyugdíjpénztár alapszabályszerű kötelezettségeit milyen biztosítástechnikai eljárással fedezi. Az alapszabály alapítja meg különösen:

1. a biztosítástechnikai fedezeti rendszert,
2. a járulékot és díjakat, valamint

3. azt a határidőt, melyen belül a fenntartó vállalat (vállalatok) az elismert vállalati nyugdíjpénztárnak biztosítástechnikailag megállapított járulék tartalékát fedezni fogja.

(2) A járulék megállapításánál és a biztosítástechnikai mérleg készítésénél a járulék tartaléknak olyan kamatláb mellett való kamatozását kell számításba venni, mely megfelel a törvényen alapuló kötelező biztosítás járulék tartalékára vonatkozó számításoknál használt kamatlábnak.

(3) A járulék tartalék hiánya 1929. január hó 1. napjától kezdődő és az alapszabályban megállapított időtartam alatt a vállalat, vagy a vállalat és a már várományos tagok együttes befizetéseivel (tőkeösszeg, évi törlesztési részlet vagy rendkívüli járulék) fedezhető. A hiány fedezéséhez szükséges tőke-szükséglet, illetőleg a törlesztési részletek megállapítása 6%-os kamatláb alapján, történhetik, feltéve, hogy a hiány törlesztésének tartamára a 6%-os kamatláb mellett várható kamatozásokra a vállalat biztosítékot nyújt.

(4) Annál az elismert vállalati nyugdíjpénztárnál, amelyenél a szabályzat jóváhagyásának időpontjában már nyugdíjazottak igényei lényeges megterhelést jelentenek, a m. kir. népjóléti és munkaügyi miniszter a már nyugdíjasok megszerzett igényeinek fedezéséhez szükséges tőke törlesztésének megkezdésére haladékat nem ad.

16. §. (1) Az elismert vállalati nyugdíjpénztárt fenntartó vállalat, mint munkaadó, legalább ugyanolyan összeget és

ugyanolyan időközökben köteles a pénztárba befizetni, mint amennyit a pénztár tagjai rendszeres időközökben a pénztár javára az alapszabályokban meghatározott járulékaik címén lerónak.

(2) A rendes járulék, a belépési járulék, illetőleg a kor-pótlék és az előléptetési járulék fizetése terhének viselésében a fenntartó vállalat szintén részes.

17. §. (1) A vállalati nyugdíjpénztár alapszabályában az öregség, rokkantság, özvegyesség és árvaság esetére szóló biztosítás költségeinek biztosítástechnikai módszerrel megállapított és minden tényleges szolgálatban lévő tag után fizetendő, biztosítástechnikai értelemben vett elégséges átlagos, vagy átlagos, de nemek szerint különböző vagy egyéni járulékkal kell fedezni oly módon, hogy minden tényleges szolgálatban levő tagra a nyugdíjpénztárba való belépési életkort kell alapul venni. A biztosítási kötelezettségnek és a járulékból származó bevételek előrelátható valószínű értékének megállapításánál a biztosítási igények meghatározásánál alapul szolgáló összeget kell figyelembe venni. Az 1926: XVI. t.-c. alapján, vagy szolgálati szerződések, vagy egyéb jogcímen a tagokat megillető várományokat, valamint az 1929. január hó 1.-én már biztosítási szolgáltatások élvezetében levő tagok és egyéb ellátandók igényeinek tökéértékét nem lehet a jövőben a nyugdíjpénztár összes tagjai által fizetendő járulékokkal fedezni.

(2) Az 1929. január hó 1. napja előtt megszerzett jogok tökéértékét a tagok által fizetendő rendkívüli járulékkal is fedezni lehet. Ennek a járuléknak fizetésére azonban csak azok a tagok kötelezhetők, akiknek az elismert vállalati nyugdíjpénztár megalakulása előtt szerzett jogait az elismert vállalati nyugdíjpénztárnál kötelező várományukba beszámították.

18. §. Ha az alapszabályban olyan biztosítási rendszer van megállapítva, amely szerint a biztosítási kötelezettségek alapjául szolgáló összegnek a biztosítási idő folyamán való emelkedése az eltelt járulékhónapok alatt megszerzett várományra visszaható erővel bír, az emelkedésnek megfelelő járuléktartalékkülönbözetet az emelkedés időpontját követő három éven belül a vállalatnak és a fizetésemelésben részesülő tagoknak legalább egyenlő mértékű megterhelésével kell rendezni.

19. §. (1) Az elismert vállalati nyugdíjpénztár járuléktartalékát csak a következő értékekbe szabad elhelyezni:

1. magyar államadóssági kölcsönkötvényekbe;
2. oly belföldi záloglevelekbe és kötvényekbe, melyek az 1928: VII. t.-c. 4. §. 2. pontjában meghatározott célokra alkalmasak;
3. a Magyar Nemzeti Bank részvényeibe;
4. oly értékpapírokba, amelyeket elismert vállalati nyugdíjpénztárt fenntartó és legalább 2 millió pengő saját tőkével

rendelkező vállalat bocsátott ki és amelyeket a járuléktartalék tőkéinek mindenkor kihelyezését legalább öt esztendővel megelőző időpontban már a budapesti áru- és értéktőzsdén hivatalosan jegyezték;

5. a magyar állam által kamataira nézve biztosított, továbbá egyéb oly belföldi értékpapírokba, melyek gyámoltak és gondnokoltak pénzeinek elhelyezésére alkalmasak (1885. évi VI. t.-c. 13. §., 1928: VII. t.-c. 6. §.);

6. belföldi ingatlanokra adott jelzálogos kölcsönökbe az ingatlan feleértékének erejéig;

7. belföldi, állandó jövedelmet hajtó ingatlanokba;

8. a Postatakarékpénztárnál, a Pénzügyi Központnál, annak tagjainál, a nyugdíjpénztárt fenntartó vállalatnál, az 1898: XXIII. t.-c. alapján alakult Országos Központi Hitelszövetkezethetnél kamatozó betétként pénzügyi betétkönyvre, pénztári jegyre, vagy folyószámlára.

(2) Az előbbi bekezdés 4. pontjában említett értékpapírokban a járuléktartalék, illetőleg annak egy része csak abban az esetben gyümölcsöztethető, ha azokat nem a járuléktartalékkal rendelkező elismert nyugdíjpénztárt fenntartó vállalat (vállalatok) bocsátotta ki.

(3) Ha a járuléktartalék a jelen szakasz első bekezdésének 6. és 7. pontja alapján helyeztetik ki, az ingatlanok felépítményeit tüzkár esetére teljes forgalmi értékük mértékéig belföldön működésre jogosult biztosító magánvállalatoknál kell biztosítani.

(4) A vagyon mikénti elhelyezése, ingatlanok megterhelése és elidegenítése tekintetében a vállalati nyugdíjpénztár szabályzata a pénztár képviselőjéül a fenntartó vállalat igazgatóságát is kijelölheti.

(5) Ha az elismert vállalati nyugdíjpénztárra a vállalat volt nyugdíjalapjának, illetőleg nyugdíjpénztárának olyan vagyontárgyai háramlanak, melyek a jelen szakasz első bekezdésében nem szerepelnek, e vagyontárgyakat az alapszabály jóváhagyásától számított egy éven belül az e szakasz első bekezdésében megjelölt vagyontárgyakkal kell felcserélni.

20. §. (1) Az elismert vállalati nyugdíjpénztár köteles azokra az ingatlanokra és jelzálogos követelésekre vonatkozólag, melyek a járuléktartalék vagyontömegéhez tartoznak, e körülményt telekkönyvileg feljegyeztetni. Minden ilyen feljegyzésről, illetőleg ennek törléséről az elismert vállalati nyugdíjpénztárak illetékes felügyelő hatóságát a telekkönyvi hatóságnak a feljegyzéssel, illetőleg a törléssel egyidejűleg értesítenie kell.

21. §. (1) Az elismert vállalati nyugdíjpénztárak a biztosítási illetékeket az ezekre nézve hatályban levő kulcsok felemérve szerint fizetik.

(2) Ha a munkavállalók (a törvény 4—5. §-a) munka-

adója a saját alkalmazottai nyugdíjintézménye (nyugdíjintézet, nyugdíjalapja, nyugdíjpénztára) szabályzatának, a m. kir. népjóléti és munkaügyi miniszter részéről elismert vállalati nyugdíjpénztári alapszabályokként való jóváhagyásával kapcsolatban, közvetlenül ennek céljából vagy következményeképpen az elismérendő, vagy elismert nyugdíjpénztárra ingatlan vagy ingó dolgot, jogot vagy értéket ingyen átruház, az ilyen átruházás mentes a vagyonátruházási és okirati illeték alól.

(3) A magánvállalati munkavállalók (a törvény 4—5. §-a) nyugdíjpénztárainak (nyugdíjintézetének, nyugdíjalapjainak, nyugdíjpénztárainak) egyesülése esetében a régi nyugdíjintézmények ingatlan és ingó javainak és értékeinek az új egyesített nyugdíjintézményre átruházása a vagyonátruházási és a százalékos okirati, valamint az esetleges telekkönyvi bejegyzési illeték alól mentes:

1. ha az egyesülés a munkaadó vállalatoknak a fennálló szabályok értelmében illetékmentes egyesülésével kapcsolatban megy végbe; vagy

2. ha ugyanazon szakmájú vállalatok alkalmazottainak nyugdíjintézményei egyesülnek.

(4) Az ingatlan vagyonátruházási illeték alól ebben és a törvény 168. §-ában meghatározott mentesség kiterjed a városi. (községi) ingatlan vagyonátruházási illetékre (1920: XXXIV. t.-c. 115—117. §.) is.

22. §. (1) Ha a vállalati nyugdíjpénztár (nyugdíjalap) nem válik elismert vállalati nyugdíjpénztárrá, mint vállalati nyugdíjkiegészítő pénztár folytathatja működését.

(2) A vállalati nyugdíjkiegészítő pénztárak tagjai közül azok, akik a törvényben megállapított biztosítási kötelezettség: hatálya alá esnek, a kötelező biztosítás illetékes intézetének tagjai.

(3) A vállalati nyugdíjkiegészítő pénztárnak az 1926: XVI. t.-c. az annak alapján módosított nyugdíjpénztári szabályzat vagy egyéb szabályzat szerint nyújtott szolgáltatásaiba, továbbá a magánjogi jellegű szolgálati szerződésekben vállalt járadék-szolgáltatásokba a nyugdíjkiegészítő pénztár, illetőleg az azt fenntartó vállalat beszámíthatja azt a szolgáltatást, melyre a vállalati nyugdíjkiegészítő pénztár nyugdíjasai, vagy a magánjogi jellegű szolgálati szerződés alapján járadékra jogosult, a törvény alapján az Országos Társadalombiztosító Intézettel, vagy a Magánalkalmazottak Biztosító Intézetével szemben igényt tarthat.

(4) A beszámításnak azonban csak akkor van helye, ha a vállalati nyugdíjkiegészítő pénztár szabályzata, vagy a magánjogi jellegű szolgálati szerződés alapján nyújtott szolgáltatás összege legalább másfélszerese annak a szolgáltatásnak, melyre a volt biztosított a kötelező biztosítás intézetével (a törvény 101. §-a) szemben jogosult. Ennek megfelelően a nyug-

-díjjárandóság fizetésére kötelezett vállalat vagy nyugdíjkiegészítő pénztár csökkentheti a vállalati nyugdíjalap, nyugdíjpénztár, vagy nyugdíjegyesület (a jövőben vállalati nyugdíjkiegészítő pénztár) javára 1929. évi január hó 1. napja előtt megállapított járuléktételeket.

IV. Fejezet.

Az átutalási járuléktartalék.

23. §. (1) Az átutalási járadéktartalék az a 4%-os kamatláb mellett biztosítástechnikailag megállapított díjtartalék, amely akkor keletkezett volna, ha a munkaadóvállalat a munkavállaló javára 1929. január hó 1. napja után az elismert vállalati nyugdíjpénztárnak tagjaként eltöltött időtartam alatt az illető munkavállaló havi tényleges javadalmazása ötszáz pengőt meg nem haladó mindenkori összege 5.2%-ának megfelelő járulékokat havonként rendszeresen lerőtta volna.

(2) Az átutalási járuléktartalék kiszámításánál nem lehet figyelembe venni az elismert vállalati nyugdíjpénztár tagjaként töltött annak az időnek folyamán élvezett javadalmazást, mely alatt a tag a nyugdíjpénztárt fenntartó vállalattól havi 500, illetőleg évi 6.000 pengőnél magasabb összajavadalmazást kapott.

24. §. A Magánalkalmazottak Biztosító Intézete, illetőleg az Országos Társadalombiztosító Intézet az elismert vállalati nyugdíjpénztári tagságnak legkorábban 1929. évi január hó 1. napjától számított időtartamát a várakozási időbe beszámítani, az átutalási járuléktartalékokat pedig a járadék megállapításánál számításba venni köteles.

25. §. (1) Ha a törvény alapján biztosított valamely elismert vállalati nyugdíjpénztárnak tagjává válik és várománya ép, a Magánalkalmazottak Biztosító Intézete, illetőleg az Országos Társadalombiztosító Intézet — aszerint, hogy az illetőnek a járuléktartalékát a nyugdíjpénztárba való felvétel előtt, a kötelező biztosításnak melyik intézete kezelte — köteles a biztosítottnak biztosítástechnikai értelemben vett járuléktartalékát (díjtartalék) 4%-os kamatláb alapulvételével, a tagfelvételtől számított hat hónapon belül a megfelelő elismert vállalati nyugdíjpénztárhoz átutalni.

(2) Ha az előbbi bekezdésben szabályozott esetben az át lépő tag javára kirótt járulékok a kötelező biztosítás intézetéhez még nem folytak be, a kötelező biztosítás intézményének, a megjelölt határidőn belül hivatalból kötelessége az elismert vállalati nyugdíjpénztárat a kirótt járulékok alapján kiszámítható átutalási járuléktartalék értékéről tájékoztatni, amely esetben csak évenként köteles elszámolni — 4%-os időközi kamatnak térítésével — a kirótt járulékok alapján kiszá-

mitott átutalási járuléktartalék keretében az abból ténylegesen lerótt járulékokkal és azoknak kamataival.

(3) A váromány felelédése tekintetében (a törvény 46. §.) az elismert vállalati nyugdíjpénztári járulékok, a kötelező biztosítás hatálya alatt lerótt járulékoknak minősülnek. Ez esetben azt a járuléktartalékot, melyet a váromány épségének hiányában az intézet nem utalt át, a váromány felelédése után az intézet köteles átutalni.

(4) Az elismert vállalati nyugdíjpénztárba való felvétel előtt a Magánalkalmazottak Biztosító Intézeténél, az Országos Társadalombiztosító Intézetnél, vagy valamely elismert vállalati nyugdíjpénztárnál, továbbá a Magyar Nemzeti Banknál, a törvény 10. §-ának harmadik és negyedik bekezdésének alapján kibocsátott miniszteriumi rendelet határozmányainak következtében a várakozási időbe beszámított időt (tényleges járulékfizetés által szerzett járulékhetek, illetőleg járulékhónapok, a betegségyezés időtartama — a törvény 40. és 42. §-ának alapján megállapított idő —) az elismert nyugdíjpénztár alapszabályában meghatározott várakozási időbe be kell számítani.

(5) Az elismert vállalati nyugdíjpénztár tagjának várakozási idejébe nem köteles beszámítani azt a — különben a várakozási időbe beszámítható — időt, melyet az valamely elismert vállalati nyugdíjpénztárrá alakult más vállalati nyugdíjpénztárnál 1929. évi január hó elseje előtt töltött.

(6) Ha az elismert vállalati nyugdíjpénztár szolgáltatásai a törvény által biztosított szolgáltatásoknál nagyobbak, a többlétszolgáltatások fedezése az elismert vállalati nyugdíjpénztár alapszabályában meghatározott módon történik. Ezt a kérdést a Magyar Nemzeti Bank a vele munkaviszonyba lépő alkalmazottakra vonatkozólag belső szervezeti úton rendezzi. Az elismert vállalati nyugdíjpénztárt fenntartó vállalat saját költségén megállapíthatja, hogy az elismert pénztárán kívül töltött biztosítási időnek beszámításával járó biztosítástechnikai mérlegszerű hiánynak lefedezéséhez a járuléktartaléknak milyen arányú kiegészítése szükséges. A hiány fedezéséhez szükséges összeget a fenntartó vállalat az alkalmazott javadalmazásából legalább 24 havi egyenlő részletben levonhatja.

(7) A járuléktartalék hiányának fedezését célzó és az előbbi bekezdésben megjelölt levonásokból származó összegeket a fenntartó vállalat haladéktalanul az általa fenntartott elismert vállalati nyugdíjpénztárba befizetni köteles.

26. §. (1) Ha valamely biztosításra kötelezett havi vagy évi javadalmazásban részesülő munkavállaló a Magyar Nemzeti Bank nyugdíjellátási szabályainak hatálya alá kerül, a Magánalkalmazottak Biztosító Intézete a biztosítástechnikai értelemben vett átutalási járuléktartalékot (23. §.) egy hónapon

belül köteles a Magyar Nemzeti Bank nyugdíjintézményéhez átutalni.

(2) A kötelező biztosítás intézete azt a — legkorábban 1929. január hó 1. napjával kezdődő — időtartamot, melynek folyamán a munkavállaló 500 pengőnél alacsonyabb havi javadalmazás élvezetében a Magyar Nemzeti Bank nyugdíjellátási szabályainak hatálya alatt állott, az intézetnél töltött, a várakozási időbe beszámított időnek minősítése és az átutalási járuléktartalékot a járadékmegállapításnál vegye számításba.

(3) A jelen szakasz első két bekezdésében szabályozott módon a kötelező biztosítás intézetei csak akkor és addig járnak el, míg a Magyar Nemzeti Bank és a kötelező biztosítás intézetei között a teljes viszonyosság elvei érvényesül.

27. §. (1) Ha az elismert vállalati nyugdíjpénztár tagja a nyugdíjpénztárat fenntartó vállalat alkalmazásából még jövőhagyott alapszabály rendelkezései alapján öt megillető szolgáltatásra való igényének megnyílása előtt kilép vagy elbocsátatik és a vállalattal való munkaviszonyának megszűnésétől számított két héten belül más elismert vállalati nyugdíjpénztár tagjává nem vétetik fel, két hét után, de egy hónapon belül, az elismert vállalati nyugdíjpénztár hivatalból köteles volt tagjának egyéni átutalási járuléktartalékát a nyugdíjpénztár járuléktartalékának terhére a Magánalkalmazottak Biztosító Intézetéhez átutalni. Ennek elmulasztása esetében a kötelező biztosítás intézete saját követeléseként hivatalból hajtja be az átutalási járuléktartalékot és átutalja ahhoz az elismert vállalati nyugdíjpénztárhoz, melynek az átutalás időpontjában az érdekelt biztosított tagjaként szerepel (a törvény 149. §-ának második bekezdés).

(2) Ha az elismert vállalati nyugdíjpénztári tagság megszűnik és az illető törvény alapján, mint a törvény 4—5. §-ában felsorolt munkavállaló biztosításra kötelezetté válik, az átutalási járuléktartalékot a nyugdíjpénztár a kötelező biztosítás illetékes intézetének öregség, rokkantság, özvegyesség és árvaság esetére szóló kötelező biztosítás járuléktartalékalapjába köteles befizetni:

1. ha az illető ismét elismert vállalati nyugdíjpénztár tagjává válik, a kötelező biztosítás intézete az átutalási járuléktartalékot ehhez a nyugdíjpénztárhoz átutalja;

2. ha az illető nem esik sem a törvénynek, sem az annak alapján működő valamely elismert vállalati nyugdíjpénztár szabályzatának hatálya alá, az átutalási járuléktartalékot befizeti a Magánalkalmazottak Biztosító Intézetének öregség, rokkantság, özvegyesség és árvaság esetére szóló önkéntes biztosítás járuléktartalékalapjába.

(3) Ha valakinek elismert vállalati nyugdíjpénztári tagsága megszűnik és a törvény rendelkezéseinek következtében az Országos Társadalombiztosító Intézetnek tagjává válik, a

Magánalkalmazottak Biztosító Intézete az illető átutalási járuléktartalékát befizeti az Országos Társadalombiztosító Intézetnek öregség, rokkantság, özvegyesség és árvaság esetére szóló kötelező biztosítás járuléktartalékalapjába.

(4) A második bekezdés 2. pontjában megjelölt esetben az elismert vállalati nyugdíjpénztárnak volt tagja biztosítását önkéntes továbbfizetéssel folytathatja, kültagjává válik a kötelező biztosítás intézményének (a törvény 101. §-a) és az marad, amíg ismét valamely elismert vállalati nyugdíjpénztárnak tagjává válik, mely esetben az intézet az egyéni járuléktartalékot, az erről szóló értesítés vételétől számított egy hónapon belül az érdekelt javára az elismert vállalati nyugdíjpénztárba köteles átutalni.

(5) Ha az érdekelt egyén biztosítását nem kívánja önkéntes biztosítással folytatni, de — a törvény 16. §-ának harmadik bekezdésében foglalt feltételek mellett — várományának épségét havi 50 fillér összegű, három havonként előre fizetendő elismerési díjnak fizetésével fenntartja, átutalási járuléktartalékát a kötelező biztosítás intézete az öregség, rokkantság, özvegyesség és árvaság esetére szóló önkéntes biztosítás járuléktartalékalapjában gyümölcsöztetve kezeli, a biztosítási kötelezettséggel járó új munkaviszony kezdetét követő két héten belül a kötelező biztosítás járuléktartalékalapjába átutalja, ha pedig a biztosított elismert vállalati nyugdíjpénztárnak tagjává válik, az egyéni átutalási járuléktartalékot a nyugdíjpénztárba befizeti.

28. §. (1) A jelen rendelet 27. §-ban megjelölt és abban az esetben, amikor valamely elismert vállalati nyugdíjpénztár javára a Magánalkalmazottak Biztosító Intézete saját követeléseként hajtja be az átutalási járuléktartalékot, a kötelező biztosításnak intézete fizetési meghagyás útján intézkedik.

(2) Az intézet fizetési meghagyásait akár a posta útján, akár saját közegeivel kézbesítheti.

(3) A vállalatnak küldött fizetési meghagyás vagy határozat postai költsége a vállalat terhére felszámítható.

(4) A fizetési meghagyás ellen a kézbesítéstől számított nyolc nap alatt a fél írásbeli felszólamással élhet az intézet elnökségéhez. A felszólamlásnak a végrehajtásra halasztó hatálya van.

(5) A fizetési meghagyás, ha törvényes határidőben felszólamlást nem adtak elő, jogerőre emelkedik. A jogerős fizetési meghagyás ellen újrafelvételnek helye nincs.

(6) A fizetési meghagyás végrehajtható közokirat. Egyebekben az 1927: XXI. t.-c. 191. §-a utolsó bekezdésének rendelkezéseit kell alkalmazni.

(7) A járuléktartalékok átutalásának kölcsönös elszámolással lebonyolítható gyakorlati megoldását a szükséghez képest esetleg külön rendelet fogja szabályozni.

29. §. (1) Viták esetében a kötelező biztosítás intézetének elnöksége a bírói jogorvoslat (1921:XXXI. t.-c.) fenntartásával határoz:

1. az átutalási járuléktartalék összegének megállapítása,
2. az átutalási járuléktartalék átutalása,
3. az elismert vállalati nyugdíjpénztárnál és a kötelező biztosítás intézeténél eltöltött tagsági időnek a várakozási időbe való kölcsönös beszámítása,
4. elismert nyugdíjpénztári visszaható erejű tagfelvétel folytán a járuléktartalékban mutatkozó hiány összegének és a fedezés módjának (a törvény 148. §. második bekezdés) megállapítása tárgyában, figyelemmel az alapszabály rendelkezéseire.

(2) Az előbbi bekezdésnek 1. és 2. pontjában felsorolt esetekben az intézet elnökségének a Pénzintézeti Központ véleményes jelentése alapján a törvény, az annak alapján kibocsátott rendeletek a Magánalkalmazottak Biztosító Intézetének és az érdekelt elismert nyugdíjpénztár alapszabályának intézkedései szerint kell határozni.

30. §. (1) Az elismert vállalati nyugdíjpénztár egészségvédő és gyógyító eljárás céljaira a Magánalkalmazottak Biztosító Intézete öregség, rokkantság, özvegyiség és árvaság esetére szóló biztosítás egészségvédő és gyógyító eljárás alapja javára havonként — a mentesítés (a törvény 10. §. első bekezdés 11. pontja) hiányában különben biztosításra kötelezett — tagjai által a pénztárt fenntartó vállalattól kapott havi javadalmazás összegének 0.3%-át köteles befizetni.

(2) A nyugdíjpénztár társadalomegészségi célokat szolgáló hozzájárulásának kiszámításánál a jelen rendelet 14. §-a első bekezdésének 1. pontjában foglalt intézkedést kell figyelembe venni.

(3) Ha az elismert vállalati nyugdíjpénztár az „egészségvédő és gyógyító eljárási” költség, illetőleg az ellenőrzési díj címén, valamely naptári év január hónapjára vonatkoztatva kiszámítható összeg kilencszeresét az „elismert vállalati nyugdíjpénztárak járuléktartalékainak ellenőrzése” című alapba a naptári év március 15-éig bezárólag befizeti, jogában áll erre az évre fizetendő költségnek és díjnak fennmaradó hányadát utólagosan egyszerre a következő naptári év január hó 31-éig bezárólag kamattérítés nélkül megfizetni. Az egészségvédelmi díjat (a törvény 146. §. negyedik bekezdés) a törvény 151. §-ának első bekezdésében szervezett alap egy összegben téríti meg a Magánalkalmazottak Biztosító Intézetének.

(4) A jelen szakasz első bekezdésével elrendelt hozzájárulás fejében az elismert vállalati nyugdíjpénztárak tagjai biztosítási kötelezettség alóli mentességükre való tekintet nélkül, részesülhetnek a Magánalkalmazottak Biztosító Intézete által szervezett egészségvédő eljárások előnyeiben.

V. Fejezet.

Az elismert vállalati nyugdíjpénztárak ellenőrzése.

31. §. A vállalati nyugdíjpénztár szabályzatának jóváhagyás végett való felterjesztésének benyújtásától számítva megszűnésének jóváhagyásáig, illetőleg a szabályzat jóváhagyásának megtagadásáig a m. kir. népjóléti és munkaügyi miniszter felügyelete alatt működik.

32. §. (1) A m. kir. népjóléti és munkaügyi miniszter felügyeleti jogát részben az elismert vállalati nyugdíjpénztárakat ellenőrző miniszteri megbízott, illetőleg megbízottak, részben a Pénzügyi Központ útján gyakorolja.

(2) A m. kir. népjóléti és munkaügyi miniszter által gyakorolt felügyeleti jogkörbe tartozik:

1. az elismert vállalati nyugdíjpénztárak szabályzatainak jóváhagyása, vagy azoknak megtagadása,

2. az alapszabály módosításának jóváhagyása vagy megtagadása,

3. ügy- és vagyonkezelésének (könyveinek, nyilvántartásainak, levelezéseinek és irományainak) megvizsgálása,

4. rovincsolásának váratlan elrendelése.

5. A jelen rendelet által a Pénzügyi Központra hárított feladatok teljesítésének ellenőrzése;

6. határozathozatal az elismert vállalati nyugdíjpénztárak esetleges feloszlata és

7. az elismert vállalati nyugdíjpénztár megszűnésének kérdésében, végül

8. a nyugdíjpénztár vagyonára vonatkozó telekkönyvi bejegyzések nyilvántartása.

33. §. (1) A m. kir. népjóléti és munkaügyi miniszter ellenőrzési jogának egy részét a Pénzügyi Központ útján gyakorolja, mely intézet:

1. a vállalati nyugdíjpénztár szabályzatának jóváhagyásáig, illetőleg elismert vállalati nyugdíjpénztárrá való nyilvánításáig, de legkésőbb 1929. évi december hó 31-ig,

a) ellenőrzi a m. kir. népjóléti és munkaügyi miniszterhez felterjesztett nyugdíjpénztári szabályzatokhoz mellékelt kimutatásban feltüntetett vagyon értékelését — a jelen rendelet 5. §-ának 3. pontjában említett elvek figyelembe vételével — és annak elhelyezését;

b) elbírálja, hogy az eljárás időpontjában a nyugdíjpénztárt fenntartó vállalat (vállalatok) gazdasági ereje arányban áll-e a készfizetői kezességgel járó teherrel, melyet a jóváhagyás céljából felterjesztett szabályzat rendelkezései következtében magára vállal.

2. 1930. évi január hó elsejétől kezdve a Pénzügyi Központ

a) biztosítástechnikai szempontból felülvizsgálja az elismert vállalati nyugdíjpénztárak felterjesztett szabályzatait és az ahhoz fűződő biztosítástechnikai mérlegeket;

b) megvizsgálja azoknak üzletvitelét és három naptári évenként készített biztosítástechnikai mérlegeit;

c) ellenőrzi az egyéni átutalási járuléktartalékok kiszámítását;

d) a biztosítási szolgáltatások alapjául szolgáló illetmény emelkedése következtében a járuléktartaléknál keletkező hiányok értékét és

e) véleményt nyilvánít a kötelező biztosítás intézetének elnöksége részére a biztosítási idő kölcsönös beszámításának helyessége tekintetében (törvény 149. §. ötödik bekezdés);

f) az átutalási járuléktartalékok kiszámításának vagy átutalásának elmulasztása esetén az intézet elnöksége részére biztosítástechnikai módszerrel megállapítja az átutalási járuléktartalék összegét,

g) elismert vállalati nyugdíjpénztáraknak vagy a fenntartó vállalatoknak törvény, rendelet vagy alapszabályellenes — a vizsgálatok során észlelt — magatartása esetén jelentést tesz a m. kir. népjóléti és munkaügyi miniszternek,

h) ellenőrzi az elismert vállalati nyugdíjpénztárak ügy- és vagyonkezelését, könyveit, nyilvántartásait, irományait, vagyontárgyaik elhelyezését, azoknak jövedelmezőségét és kezelésük módját, végül

i) jelentést tesz a m. kir. népjóléti és munkaügyi miniszterhez az elismert vállalati nyugdíjpénztárak, illetőleg a fenntartó vállalatok és az alkalmazottak között önkéntes kiválás vagy fegyelmi úton történő elbocsátás esetével kapcsolatban a vizsgálatok során szerzett észleleteiről.

(2) A m. kir. népjóléti és munkaügyi miniszter határozatával szemben az érdekelt fél magánjogi igényeit a rendes bíróság előtt érvényesítheti, az intézet elnökségének határozata esetében pedig bírói jogorvoslatnak (1921: XXXI. t.-c.) van helye.

34. §. (1) Akit a m. kir. népjóléti és munkaügyi miniszter az elismert vállalati nyugdíjpénztárak ellenőrzésével megbiz, a megbízó illetékes kormányfőhatóság rendeletéből jár el. A megbízott feladata annak biztosítása, hogy az elismert vállalati nyugdíjpénztárak a törvényben és a jelen rendeletben megalkulásukra, működésükre és megszűnésükre megállapított rendelkezéseket pontosan végrehajtsák és részben közvetlenül, részben a Pénzüntézeti Központ útján annak ellenőrzése, hogy a vállalatok, illetőleg az általuk fenntartott elismert vállalati nyugdíjpénztárak törvényszerű rendelkezéseket és alapszabályokat megtartsák.

35. §. (1) Az elismert vállalati nyugdíjpénztárak ellenőrzésével megbízottnak működésével járó költségek „Az elismert

vállalati nyugdíjpénztárak járuléktartalékainak ellenőrzése" című alapot terhelik.

(2) Az elismert vállalati nyugdíjpénztárak az ellenőrzésükkel járó kiadások fedezése céljából évi járulékbevételük és egyéb járuléktermészetű bevételeik 1%-ának megfelelő ellenőrzési díjat fizetnek a m. kir. népjóléti és munkaügyi miniszter ellenőrzése alatt álló „Az elismert vállalati nyugdíjpénztárak járuléktartalékainak ellenőrzése" című alapba. A nevezett alapot a m. kir. Legfőbb Állami Számvevőszék ellenőrzése mellett a m. kir. népjóléti és munkaügyi miniszter a Pénzügyi Központnál vezetett külön számlán kezeli.

(3) Az 1% kiszámításának alapjául szolgáló járulékjövedelemben be kell számítani az elismert vállalati nyugdíjpénztárba bármily címen befolyó járulékokat, de a fizetésemelésekből, a külön belépésekből származó hiányok fedezése céljából a fenntartó vállalat (vállalatok) által befizetett összegek és külön befizetések (extra dotációk) számítási alapul nem jönnek figyelembe.

(4) A jelen szakasznak első bekezdésében megnevezett alap jövedelmének alábbiakban meghatározott hányadát a m. kir. népjóléti és munkaügyi miniszter évenként a Pénzügyi Központ által végzett munkálatok költségeinek megtérítése okán az utóbbi pénztárba befizeti, nevezetesen 1929-re vonatkozólag az év folyamán befizetett ellenőrzési díjak összegének 10%-át kamattérítés nélkül egy összegben és pedig legkésőbb 1930. évi január hó 7-ig, 1930. január 1. napjától kezdve a fentnevezett alap díjbevételeinek mindenkor 60%-át havonként kamattérítés nélkül utólagosan fizetendő összegben. Az alapnak fennmaradó hányadát pedig a m. kir. népjóléti és munkaügyi miniszter által közvetlenül gyakorolt (32. és 34. §.) ellenőrzéssel járó személyi és dologi kiadások fedezésére kell fordítani.

(5) A kellő időben be nem fizetett ellenőrzési díjakat közadók módjára kell behajtani.

36. §. (1) Az elismert vállalati nyugdíjpénztár a m. kir. népjóléti és munkaügyi minisztert a közgyűlés megtartásának helyéről és idejéről kellő időben értesíteni köteles.

(2) A m. kir. népjóléti és munkaügyi miniszter a törvény 153. §-ában megállapított esetekben az elismert vállalati nyugdíjpénztárt képviselő önkormányzati szervtől a közgyűlés egybehívását kívánhatja és annak megtagadása esetében a közgyűlést az alapszabálynak megfelelő módon az elismert vállalati nyugdíjpénztárt fenntartó vállalatnak költségeire maga összehívhatja és az ilyen közgyűléseken indítványokat önállóan terjeszthet elő.

37. §. (1) Akit a m. kir. népjóléti és munkaügyi miniszter az elismert vállalati nyugdíjpénztárnak ellenőrzésével megbíz, működéséért tiszteletdíjban részesülhet. E tiszteletdíj fedezeté-

ről „Az elismert vállalati nyugdíjpénztárak járuléktartalékai-nak ellenőrzése” című alap terhére kell gondoskodni.

(2) Az elismert vállalati nyugdíjpénztárnak ellenőrzését végző alkalmazottak szolgálati feltételeit a m. kir. népjóléti és munkaügyi miniszter állapítja meg. Díjazásuk „Az elismert vállalati nyugdíjpénztárak járuléktartalékainak ellenőrzése” című alapot terheli.

38. §. (1) A kötelező biztosítás intézetei évenként a m. kir. népjóléti és munkaügyi miniszterhez jelentést kötelesek tenni:

1. az elismert vállalati nyugdíjpénztáraktól az intézethez és viszont átlépő tagok számáról, nyugdíjpénztárak szerint csoportosítva,

2. az átutalási járuléktartalékok számáról és összegéről,

3. a vitás esetekről, tárgyszerint csoportosítva,

4. a vitás ügyek elintézéséről.

(2) Az elismert vállalati nyugdíjpénztárak a m. kir. népjóléti és munkaügyi miniszternek jelentést kötelesek tenni:

1. az év folyamán ujonnan felvett és kilépő tagok számáról,

2. a befolyó és az átutalt járuléktartalékok számáról és összegéről.

(3) A Pénzintézeti Központ az elismert vállalati nyugdíjpénztárakra vonatkozó adatairól, megállapításairól és számításainak eredményéről a m. kir. népjóléti és munkaügyi miniszteret tájékoztatni köteles. A Pénzintézeti Központ kötelessége továbbá, hogy a vállalati nyugdíjpénztárakat ellenőrző miniszteri megbízottak, illetőleg megbízottaknak a hivatalos órákban bármikor, betekintést engedjen a Pénzintézeti Központnál az elismert vállalati nyugdíjpénztárakról készült összeállításokba, statisztikákba, könyvekbe, levelezésekbe, feljegyzésekbe és általában a Pénzintézeti Központnak az elismert vállalati nyugdíjpénztárak ellenőrzésével járó ügyvitelébe.

(4) A m. kir. népjóléti és munkaügyi miniszter a Pénzintézeti Központ útján elrendelheti valamely vállalati nyugdíjpénztár ügymenetének és vagyonkezelésének megvizsgálását.

39. §. Az elismert vállalati nyugdíjpénztárak

1. zárszámadásukat,

2. tagjaikról és

3. vagyontárgyaikról szóló kimutatást a m. kir. népjóléti és munkaügyi miniszternek évenként megküldeni kötelesek.

40. §. Az elismert vállalati nyugdíjpénztárak legalább 24 óras előzetes értesítés után kötelesek könyveiket, levelezésüket, irataikat, feljegyzéseiket a m. kir. népjóléti és munkaügyi miniszter által az elismert vállalati nyugdíjpénztárak ellenőrzésével megbízott Pénzintézeti Központnak vagy a miniszter rendeletéből eljáró személynek betekintés céljából rendelkezésre bocsátani. Az eljáró alkalmazottak észleleteikről feljegyzéseket is készíthetnek.

41. §. (1) Ha az elismert vállalati nyugdíjpénztár törvény, rendelet, vagy alapszabályellenes működést folytat, önkormányzatát — ideértve a képviselő szerveknek képviseleti jogkörét is (19. §., negyedik bekezdés) — a m. kir. népjóléti és munkaügyi miniszter felfüggesztheti és önkormányzati szerveit feloszlathatja, ha az utóbbiak jogszerű működése egyébként nem biztosítható. A feloszlásra vonatkozó intézkedés történhetik új választás elrendelésével vagy e nélkül. Utóbbi esetben a m. kir. népjóléti és munkaügyi miniszter az önkormányzat jogkörét a választásig ideiglenesen az ebből a célból a fenntartó vállalat (vállalatok) igazgatóságának tagjai közül kijelölt miniszteri biztosra ruházhatja.

(2) Ha az elismert vállalati nyugdíjpénztárnak tagjai vagy a pénztárat fenntartó vállalat (vállalatok) az elismert nyugdíjpénztár önkormányzati szervének megválasztását meghusítja, a m. kir. népjóléti és munkaügyi miniszter az önkormányzati szervek hiányzó tagjait ideiglenesen kinevezheti.

42. §. Az elismert vállalati nyugdíjpénztár jogellenes működésének megállapítása esetében a m. kir. népjóléti és munkaügyi miniszter az elismert vállalati nyugdíjpénztár alapszabályait rendelettel módosíthatja és kiegészítheti. A jóváhagyott alapszabályon ily esetben sem eszközölhet a miniszter oly módosítást, amely a nyugdíjpénztár szolgáltatási kötelezettségeit növelné, vagy csökkentené. A módosítás, illetőleg kiegészítés előtt a m. kir. népjóléti és munkaügyi miniszter a fenntartó vállalat (vállalatok) költségén elkészíttetheti a nyugdíjpénztár biztosítástechnikai mérlegét. A mérleget a vállalat saját szakértőjével ellenőriztetheti. A miniszteri rendelettel megállapított alapszabálymódosítás, illetőleg kiegészítés nem róhat olyan többletterhet a fenntartó vállalatra (vállalatokra), amelynek megállapítását a megejtett biztosítástechnikai vizsgálat nem indokolja.

VI. Fejezet.

Az elismert vállalati nyugdíjpénztárak megszűnése.

43. §. Az elismert vállalati nyugdíjpénztár megszűnik, ha

1. önkormányzati szerve a megszűnést elhatározza és a fenntartó vállalat legközelebbi közgyűlése ehhez hozzájárul,
2. a pénztárat fenntartó vállalat (vállalatok) megszűnik,
3. a m. kir. népjóléti és munkaügyi miniszter azt feloszlatja.

44. §. (1) Az előbbi §. 1. pontjában szabályozott esetben az elismert vállalati nyugdíjpénztárnak, az idézett szakasz 2. pontjában megjelölt esetben pedig a fenntartó vállalatnak (vállalatoknak) írásban kell a m. kir. népjóléti és munkaügyi minisztertől kérni a megszüntetés jóváhagyását. Ez esetben a m. kir. népjóléti és munkaügyi miniszter a fenntartó vállalat költségén elkészítteti a nyugdíjpénztárnak biztosítástechnikai mér-

legét, megállapítja annak nyugdíjas és szolgálatban álló tagjai javára fennálló kötelezettségeit, továbbá azt is, hogy a nyugdíjpénztár járuléktartaléka a kötelezettségeket fedezi-e. Hiánynak megállapítása esetében a m. kir. népjóléti és munkaügyi miniszter elrendeli annak azonnali lefedezését. A járuléktartaléknak azt a részét, mely az elismert vállalati nyugdíjpénztár nyugdíjasainak ellátását fedezi, a Magánalkalmazottak Biztosító Intézete veszi át és a nevezett intézmény teljesíti azontúl az esedékes járadékszerű szolgáltatásoknak kiutalását. A járadéktartaléknak a tényleges alkalmazásban levő tagok várományát fedező hányadára vonatkozólag a m. kir. népjóléti és munkaügyi miniszter esetenként intézkedik.

45. §. (1) Az elismert vállalati nyugdíjpénztárat a m. kir. népjóléti és munkaügyi miniszter feloszlathatja:

1. ha a fenntartó vállalat az elismert vállalati nyugdíjpénztár ügyviteléről saját közegeivel nem gondoskodik,

2. ha a fenntartó vállalat nem viseli a nyugdíjpénztár ügyvitelével járó kiadásokat,

3. ha az elismert pénztárat fenntartó vállalat a törvénynek, az annak alapján kiadott rendeletnek és jóváhagyott alapszabályoknak intézkedéseit nem tartja be,

4. ha a fenntartó vállalat működése egy évnél hosszabb idő óta szünetel.

(2) Ha az elismert vállalati nyugdíjpénztárat több vállalat tartja fenn és ezeknek csak egy része tanúsítja a nyugdíjpénztár feloszlásához vezető jogtalan magatartást, a m. kir. népjóléti és munkaügyi miniszter a nyugdíjpénztárat nem oszlatja fel, ha a jogellenes magatartást tanúsító fenntartó vállalat (vállalatok) által alkalmazott tagok számát leszámítva, a tagok száma legalább 40, pénztintézetek által fenntartottaknál 25, végül azoknál a vállalati nyugdíjpénztáraknál, melyek 1928. január hó 1. napján még nem működtek, legalább 100. Ez esetben a m. kir. népjóléti és munkaügyi miniszter a jogellenes magatartást tanúsító vállalatra (vállalatokra) vonatkozólag ki mondja, hogy annak alkalmazottai új tagként az elismert vállalati nyugdíjpénztárba fel nem vehetők.

(3) A jelen szakasz első bekezdésének 4. pontjában megjelölt esetben, kivételes gazdaságpolitikai mozzanatokra való utalással, valamely vállalat arra az esetre is kérheti elismert vállalati nyugdíjpénztárának fenntartását, ha különös méltánylást érdemlő körülmények okán a vállalat működését egy évnél hosszabb időn át nem folytathatja.

46. §. Ha az elismert vállalati nyugdíjpénztárat fenntartó vállalat más vállalattal egyesül és a vállalati nyugdíjpénztár fenntartását az új vállalat az egyesüléstől számított hatvan napon belül a m. kir. népjóléti és munkaügyi miniszternél nem jelenti be, a miniszter a pénztárt feloszlathatja (a törvény 154. §-a).

47. §. Az elismert vállalati nyugdíjpénztár, ha a 43. §. 2. pontjában megjelölt eseten kívül álló okból veszi el elismert jellegét, nyugdíjkiegészítő pénztárrá alakulhat át.

48. §. (1) Ha az elismert vállalati nyugdíjpénztár, vagy nyugdíjra, illetőleg nyugdíjtermészetű járandóságra jogosultak a fenntartó vállalatnak hitelezői, ezeket a vállalat felszámolása esetében ki kell elégíteni.

(2) Ha a fenntartó vállalat ellen csődöt nyitnak, az elismert vállalati nyugdíjpénztárat a vállalattal szemben a törvény, illetőleg az alapszabály alapján megillető követelései a csődtörvényről szóló 1881: XVII. t.-c. 60. §-ának 3. pontjában megjelölt első osztályú csődhitelezőkkel egy sorban nyernek kielégítést.

49. §. Ha az elismert vállalati nyugdíjpénztár összes tagjai nyugdíjigényének kielégítése után megszűnik és az összes kötelezettségének teljesítése ellenére járuléktartaléka nem merül ki, vagyona a vállalaté.

50. §. Az elismert vállalati nyugdíjpénztár megszűnése minden esetben csak a m. kir. népjóléti és munkaügyi miniszter jóváhagyásával jogerős.

51. §. A jelen rendelet kihirdetésének napján lép hatályba.